

Danmark – hele verdens socialkontor

Af Mogens Camre, cand.polit., tidl. MF og MEP

Med jævne mellemrum læser man om gode mennesker, som skammer sig over at være danskere, fordi de mener, at vi ikke bidrager nok til ikke-danskeres underhold i og udenfor Danmark. De pågældende er naturligvis venstreorienterede – det kan ikke være anderledes, venstreorienterede er pr. definition gode, hvilket betyder, at de er uendeligt parate til at give andre menneskers penge væk for at bevise deres godhed.

Jeg må erkende, at jeg føler mig fornærmet på mine egne og andre danske skatteyderes vegne over disse påtaget gode menneskers påstande. Vi betaler verdens højeste skatter, vi har verdens mest lukrative sociale ydelser, vi har lukket landet op for snyltere fra hele verden og vi ligger mellem de fem lande i verden, som yder mest i ulandsbistand. Hvis det ikke er udtryk for en enestående solidaritet med andre mennesker, så ved jeg ikke, hvad det er.

Sådan noget gør man naturligvis ikke ustraffet. De høje skatter – som indebærer, at staten og kommunerne disponerer over halvdelen af det samlede bruttonationalprodukt – bliver alle sammen overvæltet på priserne, og derfor er Danmark et af verdens dyreste lande at leve i. Desværre er det ikke den eneste følgevirkning: Vore varer bliver så dyre, at vi får sværere og sværere ved at sælge dem, og derfor er ledigheden vokset foruroligende. Der er ganske vist nogle store, højteknologiske virksomheder, som klarer sig godt, men de har kun brug for meget effektiv og veluddannet arbejdskraft. Alt for mange mennesker kan ikke konkurrere og derfor er 150.000 hovedsageligt industrijob gået tabt i løbet af de seneste år.

Det er nærliggende at se på, hvor hullerne er i det gennemgående effektive samfund, vi har bygget. Det første, der skal ses på, er den massive indvandring fra ikke-vestlige lande, som samlet set har en voldsom negativ virkning på samfundsøkonomien. Det skyldes dels de pågældendes manglende arbejdsmæssige kvalifikationer dels, at de trækker meget mere på alle dele af velfærdssystemet – lige bortset fra den højere undervisning – end danskerne. Det er en følge af dels den hastige globaliseringsproces dels det omfattende kultursammenbrud i den islamiske verden, at millioner af mennesker strømmer til den vestlige verden i håb om at få del i den udvikling, som den vestlige kultur har skabt. Det dominerende problem er imidlertid, at kun meget få af indvandrerne fra den islamiske kulturkreds har de nødvendige kvalifikationer, og en alt for stor del af dem har ikke noget ønske om at skifte kultur – tværtimod ønsker flertallet at fortsætte med at leve i en fortidig verden men med fri adgang til goder, de ikke selv kan skabe.

Nogle indvandrere opretter kiosker, småbutikker med grøntsager og shawarma barer, alt sammen ganske overflødig og mest et udtryk for skjult arbejdsløshed, men ofte lukrativt for ejerne, fordi en meget stor del af omsætningen er sort.

Der hersker betydelig usikkerhed om, hvad den ikke-vestlige indvandring koster det danske samfund. I april 2011 fremkom en arbejdsgruppe under integrationsministeriet med et skøn over omkostningerne til disse indvandrere og deres børn på 15,7 milliarder kr. om året. Modsat gav vestlige indvandrere et positivt tilskud til samfundsøkonomien på 2,2 milliarder kr. om året. Regnemethoden er imidlertid helt usikker, for der findes ikke regnskaber, der deler de offentlige udgifter op efter befolkningens etniske tilhørsforhold. Det vil være mere relevant at antage, at eftersom det ligger fast, at indvandrere fra ikke-vestlige lande belaster socialvæsen, sundhedsvæsen, skoler, politi, offentlige sikkerhedsforanstaltninger og fængselsvæsen mere end danskere, svarer deres bruttobelastning af det danske samfund mindst til deres procentuelle andel af befolkningen, altså, hvis der er 6 pct. muslimer i Danmark, foranlediger de 6 pct. af statens og kommunernes samlede udgifter, hvorfra der så skal trækkes de skatter, de pågældende betaler. Der er altså tale om langt større beløb end de knap 16 milliarder kr., som den tidligere undersøgelse skønnede. Anvendt til skattelettelser kunne de penge give et enormt løft til væksten.

Det kan indvendes, at nogle af statens udgifter, f.eks. til forsvaret, er faste og derfor ikke påvirkes direkte af folketallet, men det er under alle omstændigheder en lille del af de samlede budgetter. Tabet på de ikke-vestlige indvandrere – som jo i alt væsentligt er muslimer – opstår på grund af, at de pågældendes arbejdsindsats og deraf følgende skattebetaling er helt utilstrækkelig til at dække de udgifter de skaber.

Det er yderst tankevækkende, at social og integrationsministeren i den røde regering, som trådte til i 2011, har nedlagt den arbejdsgruppe, som den tidligere borgerlige regering havde nedsat for at belyse omkostningerne ved den danske udlændingepolitik. Det kan kun ses som et udtryk for, at den nye regering ikke ønsker, at befolkningen skal forstå, hvilken belastning indvandringen er for samfundet. Det er især det venstreorienterede Danmark, som forsvare indvandringen, og den nye regering har da også lempet den tidligere regerings udlændingepolitik, så tilstrømningen af underskudsgivende, fremmede klienter stiger.

Det er som om regeringen satser på at bilde befolkningen ind, at indvandringen fra den ikke-vestlige verden er uundgåelig, nærmest en særlig kristen forpligtelse til at nedbryde det gamle, kristne lands kultur og økonomi. Bag venstrefløjens økonomiske og sociale politik ligger det ulykkelige forhold, at hovedparten af såvel vælgere som politikere fra denne fløj tror, at vi kan leve af at barbære hinanden. Det demonstreres klart af erhvervsministerens udtalelser om krisens årsager og det illustreres dagligt af den række

interviews som Danmarks Radio bringer med jublende ignoranter, som med stor selvsikkerhed udtaler sig om den økonomiske krises årsag og mulige løsninger.

Denne fordrejning af mulighederne for at ændre på den økonomiske udvikling, herunder den katastrofale vækst i ledigheden, går igen, når det gælder arbejdskraft fra Østeuropa. Hver dag fremkommer regeringen med nye løfter om jobpakker og uddannelses tilbud og nye bureaukratiske reformer og lige lidt hjælper det. Det er ret tydeligt, at regeringens amatørpolitikere ikke er kommet længere end til at sige, at problemerne skyldes skiftevis den forrige regering, erhvervslivet og udlandet.

Regeringen vil ikke forstå to centrale ting: 1) at Danmarks ledige mennesker aldrig kommer i arbejde, hvis omkostningsniveauet ikke bliver lavere. Det handler også om det offentlige omkostningsniveau og altså om lavere skatter. Vi er ikke så fantastiske, at vi kan få så meget som en krone mere for en given vare end det, vore konkurrenter sælger den samme vare til. 2) Danskere kommer ikke i arbejde, hvis de påføres en ublu konkurrence fra mennesker, som arbejder i selve Danmark på fundamentalt anderledes vilkår end vi.

Der var i 3. kv. 2012 registreret 54.523 østeuropæere, som arbejder i Danmark. De fleste af dem arbejder på østeuropæiske løn- og arbejdsvilkår og betaler østeuropæisk skat. Det kræver kun, at de er ansat af en østeuropæisk arbejdsgiver, som har sin base i hjemlandet. Til de registrerede kommer et ukendt antal, som arbejder sort. Østeuropæerne er især ansat i landbrug, rengøring og byggeri, og det er ikke det mest spændende arbejde, så mange danskere mener derfor, at det bør udføres af udlændinge, medens de selv får dagpenge eller kontanthjælp

Umiddelbart bidrager disse udlændinge til den danske samfundsøkonomi, for ingen kan bestride, at de bestiller noget – og uden dem, ville arbejdet under de herskende forhold ikke blive gjort. Men systemet er alligevel sygt. Det bør stå klart, at et samfund ikke kan fungere med, at udlændinge udfører arbejde til underpris medens den danske arbejdskraft, som ikke vil tage arbejdet, har ret til forsørgelse. Set fra en samfundsøkonomisk synsvinkel, skal dagpenge eller kontanthjælp til den arbejdsløse dansker lægges til lønnen til den østeuropæiske arbejder, der erstatter ham. Det bliver Danmark fattigere af, samtidig med, at de danske arbejdere varigt sendes ud på et håbløst sidespor.

Østeuropæerne er som bekendt EU-borgere og arbejder i henhold til EU's såkaldte servicedirektiv, som både socialdemokraterne og fagbevægelsen var uvidende nok til at stemme for. Igen må man fastslå, at det er dyrt at have uvidende politikere.

Indtil videre kan man konstatere, at vores beskæftigelseskrise vil vare ved, indtil danskerne beslutter sig for selv at gøre det arbejde, som er nødvendigt for at få vores

samfund til at fungere, og lader andre lande om at beskæftige deres borgere – når alt kommer til alt har de fleste andre lande meget mere brug for deres arbejders indsats end vi, for vi kan selv, hvis vi vil.